

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. Пловдив, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Николай К. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20225300503243 по описа за 2022 година

Производство е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба депозирана от Я. И. И., ЕГН ***** от гр. ***, чрез адвокат М. против решение № 260039/14.04.2022 г., постановено по гр. д. № 398/2021 г. по описа на РС- Асеновград, в частта, с която са отхвърлени предявените от жалбоподателя против община С. искове за заплащане на разликата над 132,98 лева до пълния предявен размер от 2300,05 лева – платена без основание такса битови отпадъци и за мораторна лихва за забава в общ размер от 369,83 лева.

В жалбата са релевираны доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение в посочената част, като се отправя искане до въззивния съд за неговата отмяна и постановяване на ново, с което исковите претенции да бъдат уважена в цялост. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна община С., с който оспорват въззивната жалба като неоснователна. Моли се първоинстанционното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право да обжалва и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК съдът намира, че същото е валидно и допустимо. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация по чл. 55, ал. 1, пред. първо – без основание ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът иска община С. да бъде осъдена да му заплати сумата от 2300,05лв., ведно с мораторна лихва за забава в общ размер на 369,83лв, формирана , както следва: за сумата от 705,46лв главница -115,23лв лихва за периода 28.02.2019-07.10.2020г. и за сумата от 1594лв главница - 254,60лв лихва за периода 13.03.2019-07.10.2020г., като получена от ответника без правно основание, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба ищецът твърди, че с Акт за установяване на задължения № ***г./АУЗД/ издаден от община С., на ищеца са били определени задължения към общинския бюджет за данък по чл.10 ал 1 от ЗМДТ в общ размер на 426,78лв и лихви в размер на 98,39лв., за такса за битови отпадъци по чл. 62, т.1 ,т2 и т3 от ЗМДТ в общ размер на 1417,28лв. и лихви размер на 356,01лв. С влязло в сила Решение № 1496/25.06.2018г. постановено по адм. Д.№ 2590/2017г. по описа на АС-Пловдив е потвърден издадения административен акт. Непосредствено след издаване на акта за установяване на задълженията, възискателят –община С. е образувал изп.дело №***г. по описа на ЧСИ Константин Павлов. В резултат на предприетите принудителни мерки-запор на трудовото възнаграждение са удържани сумите от 1511лв.,1110 лв. и 832,63лв. Всички постъпили плащания са разпределени за погасяване на дълга и са преведени от специална сметка на ЧСИ по сметка на община С.. За тези удръжки ищецът не е своевременно уведомен от работодател или ЧСИ, и поради отсъствие от страната не е разбрал за тяхното реализиране. Поради това е внесъл по банковата сметка на община С. сумата от 705.46лв., с посочено основание - такса битови отпадъци по адм.дело ***г. на ВАС, а с платежно нареждане от 12.03.2019г. внесъл и сумата от 1594,59лв., с основание - данък недвижими имоти и такса битови отпадъци по адм.дело ***г на ВАС. Твърди, че внесената сума в размер на 2298,46лв. е внесена повторно по сметка на община С., поради което е недължимо платена.

Ответната община С. оспорва иска като неоснователен. Твърди, че предмет на иска са платени суми за данъци и такси, за които е предвиден специален ред в ДОПК за прихващане или възстановяване в случай,че същите са неоснователно платени. Счита неоснователно предявяването на иск за суми, за които е предвидено да се възстановяват или прихващат по адм.ред. Твърди, че ищецът е внесъл на 06.02.2019г. дължимите разноси по адм.дело №***г. в размер на 391лв., но не е

внесъл дължимите разноси по адм.дело №2590 от 2017г. по описа на Адм.Съд-Пловдив в размер на 390.89лв.- юрисконсултско възнаграждение. Ето защо от внесената сума на 12.03.2019г., ответната община С. си е прихванала разноските в размер на 390.89лв. Ищецът бил подал декларации по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти на територията на с.***, с приложени документи за собственост. Сроковете за погасяване на ДНИ са за първа вноски - 30 юни на годината, за която са дължими, и втора вноски- 31 октомври на годината, за която са дължими. Към датите на извършените преводи ищецът е имал неплатени задължения по партии за ДНИ и с изтекъл срок на погасяване съгласно чл. 28, ал. 1 ЗМДТ.

Предвид липсата на нови доказателства, които да са били събрани пред настоящата инстанция, изводите на въззивния съд почиват единствено на събрания доказателствен материал пред първата инстанция.

По оплакванията във въззивната жалба:

Фактически състав на чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, т.е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е собственик на множество недвижими имоти, находящи се в с. ***, община С.. Ищецът е декларирал по реда на чл. 14 от ЗМДТ придобитите от него имоти и е подал декларация по чл. 71 от ЗМДТ за освобождаване от такса битови отпадъци по отношение имотите, като от ответната община С. е констатирано, че УПИ 6-323, УПИ 4-330, 2 не се ползват, а по отношение УПИ 5-321, само сграда, УПИ 4-321,324, УПИ 5-322, земя 18172 кв. м. в УПИ 3-321,324, земя и сграда 1943 кв. м., УПИ 6-323, земя и сграда 1243 кв. м. в УПИ 5-322, както и по отношение земя и сграда УПИ 4-330,2, се ползват.

С Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 1557-1/22.11.2016г./АУЗД/ са установени задължения на ищеца за данъци, такси, глоби и лихвите към тях към 22.11.2016г. в размер на 2376,89лв., която сума включва данък недвижими имоти, такси битови отпадъци и лихви, като са установени задължения за довносяне в размер на 1894,64лв, ведно с лихвите към тях, определени към дата 22.11.2016 г. в размер на 482,25 лв. Така издаденият АУЗД по ДОПК е бил обжалван пред Административен съд –Пловдив, който е отхвърлил жалбата на ищеца и го е осъдил да заплати на ответника сумата от 390,89 лв.- разноси по делото. Решението на Административен съд –Пловдив било постановено по адм. Д. № 2590/2017г. С решение №223/08.01.2019 г., постановено по адм. д. №***г. по описа на ВАС, съдът е оставил в сила решението на Административен съд –Пловдив и е осъдил ищеца да заплати на ответника сумата от 391 лв. –разноси по делото.

По молба на вискателя община С. е образувано изп. д.№ ***г. по описа на ЧСИ Константин Павлов, в хода на което до ищеца е изпратена ПДИ /получена по месторабота на 08.01.2019г/ за дължими суми в размер на 3433,87лв., от които главница в размер на 426,78лв, законна лихва в размер на 90,33лв от 23.11.2016-25.12.2018г., главница от 1417,28лв., ведно със законна лихва от 299,99лв за периода 23.11.2016-25.12.2018г, 454,94лв. неолихвяеми вземания, 100лв. разноси по изпълнителното дело, 644,55лв такси по Тарифата към ЗЧСИ, дължими към 25.12.2018г. По посоченото по-горе изпълнително дело е постъпила сума в размер на 1511лв. С платежно нареждане от 12.03.2019г. ищецът е внесъл в полза на ответника сумата от 1594,59лв., на 27.02.2019г. е внесена сумата от 705,46лв., на

06.02.2019г. е платена в полза на ответника и сумата от 391лв. разноси по адм. Д. №№***г. на ВАС. От представената справка по изп. д. №***г. на ЧСИ Консатантин Павлов, се установява, че са платени 3453,63лв. От община С. е направено прихващане с платена сума от 390,89лв, платена от ищеца на 15.03.2019г.

От заключението на съдебно- счетоводна експертиза, което настоящият съдебен състав кредитира изцяло като обективно, компетентно дадено и не оспорено от страните, се установява, че сумата постъпила от ЧСИ Павлов по образуваното изп. дело в полза на вискателя община С. е общо 2706,73лв., с която сума са погасени задължения /главница и лихви / за данък недв. имоти и такса смет за периода 01.01.2011-31.12.2016г. Вещото лице е констатирало, че са погасени главници и лихви по задължения за данък недвижим имот и ТБО за период който следва процесния период до 31.12.2016г., сумата която е постъпила след 31.12.2016г. – на 27.02.2019г., 12.03.2019г. е в размер на 2297,46лв., с която сума са погасени задължения в периода от 01.01.2017-31.12.2019г. в размер на 2164,48лв., и е надвнесена сума в размер на 132,98лв. Като размер на дължимата мораторна лихва от момента на внасяне на сумите от страна на ищеца до предявяване на иска дава сумите, както следва: върху сумата от 704,46лв. за периода 27.02.2019г до 23.02.2021г- 142,46лв, върху сумата от 1593лв за периода от 12.03.2019г до 23.02.2021г – 316,39лв. За периода 2017г., 2018г. и 2019г. вещото лице е констатирало, че са начислени на ищеца данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за имоти в кв. 1 по плана на с. *** общ. С. в размер на 504,38лв. главница данък недвижими имоти ведно с лихва в размер на 34,82лв. , и 1208,72лв. такса битови отпадъци за имотите, за които е констатирано, че се ползват, ведно с лихва от 79,49лв. По отношение размера на неразплатените задължения на ищеца за ДНИ и ТБО сумата от 1717,92лв., от които дължима сума в размер на 1621,98лв. и дължима лихва 95,94лв. В заключение посочва, че е надвнесена сумата в размер на 132,98лв такса битови отпадъци за 2019г. Вещото лице Д. е установило, че ищецът не е внесъл дължимите разноси по адм. д. № 2590/2017г. на Адм. съд Пловдив в размер на 390,89лв. Ищецът е внесъл само разноските по адм. д. № ***г. по описа на ВАС в размер на 391лв., поради което община С. си е прихванала разноските в размер на 390,89лв.

Индивидуалните административни актове /каквто е и АУЗД/, влезли в сила след обжалване по съдебен ред се ползват със стабилитет.

Съгласно разпоредбата на чл. 298, ал. 1 ГПК, влязлото в сила съдебно решение е задължително за участвалите в производството страни и то за разрешеното с него основание. Освен това, по чл. 299, ал. 1 ГПК спор разрешен с влязло в сила решение не може да бъде пререшаван, освен ако законът разпорежда друго, като по-късно заведеното дело се прекратява служебно от съда. Непререшимостта е абсолютна отрицателна процесуална предпоставка. Тя обезпечава стабилността на правоустановяващото и регулиращото действие на СПН срещу опасността от противоречиво решение по същия спор между същите страни, предизвикано от нов иск. Законът забранява да се образува втори процес по вече висящия или разрешен спор. Забраната за пререшимост по чл.299 ГПК е приложима за всяко отделно правоотношение, обхванато от предмета на делото. Когато между едни и същи страни са възникнали няколко спора, основани на един и същ правопораждащ факт, и по някои от споровете има вече влязло в сила решение, следва да се приеме, че относно правопораждащия факт съд се е произнесъл окончателно. */В този смисъл Решение № 49 от 14.04. 2011 г. по т.д.№ 561 по описа за 2010 г. по описа на ВКС, ТК, I-во отд., постановено по реда на чл. 290 ГПК /.*

Поради това установените в АУЗД задължения за данък недвижим имот, ТБО и лихви се ползват със стабилитет. Освен това задълженията на ищеца за разноси

по адм. д. № 2590/2017 г. по описа на Административен съд –Пловдив в размер от 390,89 лв. и по адм. д. №***г. по описа на ВАС- в размер на 391 лв. също се ползват с непререшимост.

Досежно възраженията на жалбоподателя за недължимост на ДНИ и ТБО за периода 2017-2019 г., тъй като част от сградите били съборени, настоящият съдебен състав приема, че е недопустимо в това производство да се релевират такива правопогасяващи възражения. Ако ищецът смята, че административният орган неправилно му е определил дължимите от него ДНИ и ТБО, следва да оспори тези размери по административен ред. Административният характер на производството по установяване размера и дължимостта на ДНИ и ТБО, предопределя и административния характер на правоотношението по повод неправилното им определяне, като тази предопределеност изключва възможността заинтересованото лице да реализира правата си по общия исков ред на ГПК.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя за неправилно извършеното от административния орган прихващане с дължими суми за ДНИ и ТБО, лихви и разноски по адм. д. № 2590/2017г. по описа на Административен съд – Пловдив. Разпоредбата на чл. 128, ал. 1 ДОПК предвижда, че недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност. Прихващането е институт на гражданското право, уреден в чл. 103 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. То е способ за погасяване на две насрещни задължения до размера на по-малкото от тях. Чрез него задължението се погасява чрез приспадане на насрещното вземане, което длъжникът има към своя кредитор. Погасяването е пълно, когато двете насрещни вземания имат еднакъв размер, и частично, когато те нямат еднакъв размер. Данъчното право заимства института на прихващането от гражданското право с някои особености, когато се касае за публични вземания каквито са и вземанията за данъци и лихвите по тях. Тъй като ДОПК не съдържа разпоредба, дерогираща нормата на чл. 104, ал. 2 ЗЗД, то прихващането има регламентираното в същата норма действие – двете насрещни вземания се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши. От тази дата, ако е погасено изцяло публичното вземане, не следва да се начислява лихва.

Настоящият съдебен състав намира, че след като ищецът има непогасени задължения към ответника за ТБО, ДНИ, лихви и разноски по адм. д. № ***г. по описа на Административен съд –Пловдив, то извършените плащания от страна на ищеца са получени от ответника на валидно правно основание – погасяване на задължения – ТБО, ДНИ, лихви и разноски по административно дело. Поради това съдът намира, че в разглеждания казус не са налице предпоставките на чл. чл. 55, ал.1, пр. 1 ЗЗД за

ангажиране на отговорността на ответника с изключение на надвнесена сумата, която е в размер на 132,98лв., представляваща такса битови отпадъци.

Като е стигнал до същия извод, РС е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на правния спор жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна направените във въззивното производство разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лева, определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 23, т. 4 НЗПП.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260039 от 14.04.2022 г., постановено по гр. д. № 398/2021 г. по описа на Районен съд-Асеновград, в частта, в която са отхвърлени предявените иски от Я. И. И., ЕГН ***** от гр. *** против община С. за осъждане на последната да заплати сумата за разликата над 132,98 лева до 2300,05 лева— платена без основание и за мораторна лихва за забава в общ размер от 369,83 лева.

ОСЪЖДА Я. И. И., ЕГН ***** от гр. *** да плати на община С. сумата от 100 лева /сто лева/ - разноски за настоящото производство.

В останалата част решението е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____